

[Stærmose.]

ser frem fra saa indflydelsesrige Personer paa det Omraade, at vi kan faa langt, langt større Bevillinger frem af vor sparsomme, navnlig amerikanske Valuta, saa vi kan faa et langt større Antal af vore unge Folk sendt ud. Det, man skal være opmærksom paa, er dette, at Krigen baade paa materielle og immaterielle Omraader har ført store Forandringer med sig, Forandringer, som man visselig paa visse Omraader maa betegne som alvorlige Tilbageskridt — derom behøver der næppe at være nogen Diskussion —, men paa andre Omraader finder der Fremskridt Sted. I teknisk Henseende er det jo en almindelig Erfaring, at enhver Krig virker meget stærkt udviklende, nye Opfindelser baner sig Vej, Modstande, som syntes for store i Fredstid, overvindes under Nødvendigheden, fremkaldt af Krigens haarde Pres, og der vil altsaa paa de materielle Omraader være mange betydningsfulde Erfaringer og Iagttagelser, som skal hentes hjem. Men det andet, jeg vil pege paa, er, at Krigen ogsaa medfører et stærkere Fællesskab inden for de enkelte Folk og Folkegrupper, til Trods for de skarpe Modsetninger, der i særlig Grad bringes os som Nyheder gennem Pressen, fordi det vel er Modsetningerne, der er de mest interessante. Men denne Udvikling og disse nye Vindinger ogsaa paa andre Omraader end de materielle vil det efter min Mening betyde overordentlig meget, at vore bedste unge Folk faar Lejlighed til at stifte Bekendtskab med. Jeg vil derfor fremhæve Betydningen af, at ogsaa den danske Stat stiller sig langt mere larme og giver langt, langt større Bevillinger og medvirker til Gennemførelse af langt mere vidtrækkende Ordninger end dem, den højtærede Undervisningsminister taler om.

I mit første Indlæg rejste jeg en Sag, som gennem Aarene flere Gange har været fremme her i Tinget. Saa vidt jeg kan skønne, er det Statsministeren, som det maatte tilkomme at udtale sig om Spørgsmaalet. Det drejer sig om Opfyldelsen af det Løfte, der er givet i Grundlovens § 50, 2det Stykke. Det ærede Medlem Hr. Hjerminde efterlyste denne Opfyldelse, da Lovforslaget om Likvidation af visse Aktieselskaber var til Behandling. Jeg bragte Spørgsmaalet paa Bane i mit første Indlæg, og det Synspunkt, jeg fremførte, mødte senere Støtte hos det ærede Medlem Hr. Nørskov. Jeg skal ikke her komme ind paa mange Enkeltheder med Hensyn til denne Sags tidligere Behandling her i Tinget, men blot sige, at det er et Spørgsmaal, der regel-

mæssigt har været paa Dagsordenen i de sidste 35 Aar. Det har været taget op af flere Partier. Det blev i sin Tid rejst af Højre, af Professor Ellinger, nogenlunde samtidig blev det fremdraget af Hr. P. P. Pinstrup fra Venstre, og senere hen er det ogsaa rejst fra socialdemokratisk Side. Det skete i 1935, da det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch citerede en Udtalelse fra „Bornholms Socialdemokrat“, altsaa det Blad, der var redigeret af vor meget agtede og meget afholdte tidligere Formand, Hr. Hans Rasmussen; der blev dengang rejst et Krav, som gik ud paa, at man nu indførte Regler, hvorved man kunde faa Indseende med Udlændinges Adgang til at faa Skøde paa fast Ejendom. Det Synspunkt, vi gør gældende, er ikke, at vi skal indføre et Forbud, men at vi skal lovfæste nogle Regler, hvorefter vi faar Mulighed for at nægte Udlændinge Adgang til at erhverve fast Ejendom. Jeg er ganske klar over, at vi under Krigstidens særlige økonomiske Lovgivning faktisk har administreret saadan, at Grundlovens § 50, 2det Stykke, i Virkeligheden er opfyldt for Tiden. Den ekstraordinære Krigslovgivning, Lovgivningen om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, Vareforsyning m. v., og de Regler, som er givet for Ind- og Udførsel af Penge og Værdipapirer, er i 1944 blevet benyttet af Justitsministeriet som Hjæmme for et Cirkulære, der gaar ud paa, at enhver, der skal have tinglyst Skøde, skal godtgøre, at han er dansk Statsborger, og jeg er ogsaa klar over, at Administrationen i flere Tilfælde har nægtet udenlandske Statsborgere Adgang til at blive Ejere af fast Ejendom. Der er det at sige om dette Forhold, at denne Administration udøves paa Basis af en midlertidig Lovgivning, som udløber den 31. Marts i Aar, altsaa om ganske kort Tid. Det forekommer mig, at vi paa dette dog nogenlunde betydningsfulde Omraade burde se et Lovforslag inden Udløbet af den midlertidige Lovgivning, som Administrationen i Øjeblikket bruger som Hjæmme.

Jeg skal ikke fremsætte mange Bemærkninger om det sydslesvigske Spørgsmaal. Jeg har for mit Vedkommende trods de skæmmende Pletter, Debatten kan have haft, glædet mig over den almindelige Udvikling, der har været ogsaa i Rigsdagens Debat om de sydslesvigske Forhold.

Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale, at det centrale i dette Spørgsmaal nu ikke er, hvordan den fremtidige Ordning skal fastlægges, det fremtidige statsretlige Forhold; men det centrale nu er at faa afværget en Trusel ikke alene mod det dan-